ПЕРЕЦЬ

№ 18 (557).
РІК ВИДАННЯ XXV
ВЕРЕСЕНЬ
1965

КИЇВ.

Ціна 10 коп.

ЩО БУЛО Б, ЯКБИ АВРАЛЬНИК ТАК ЇВ, ЯК ПРАЦЮЄ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

I квартал.

II квартал.

III квартал

IV квартал.

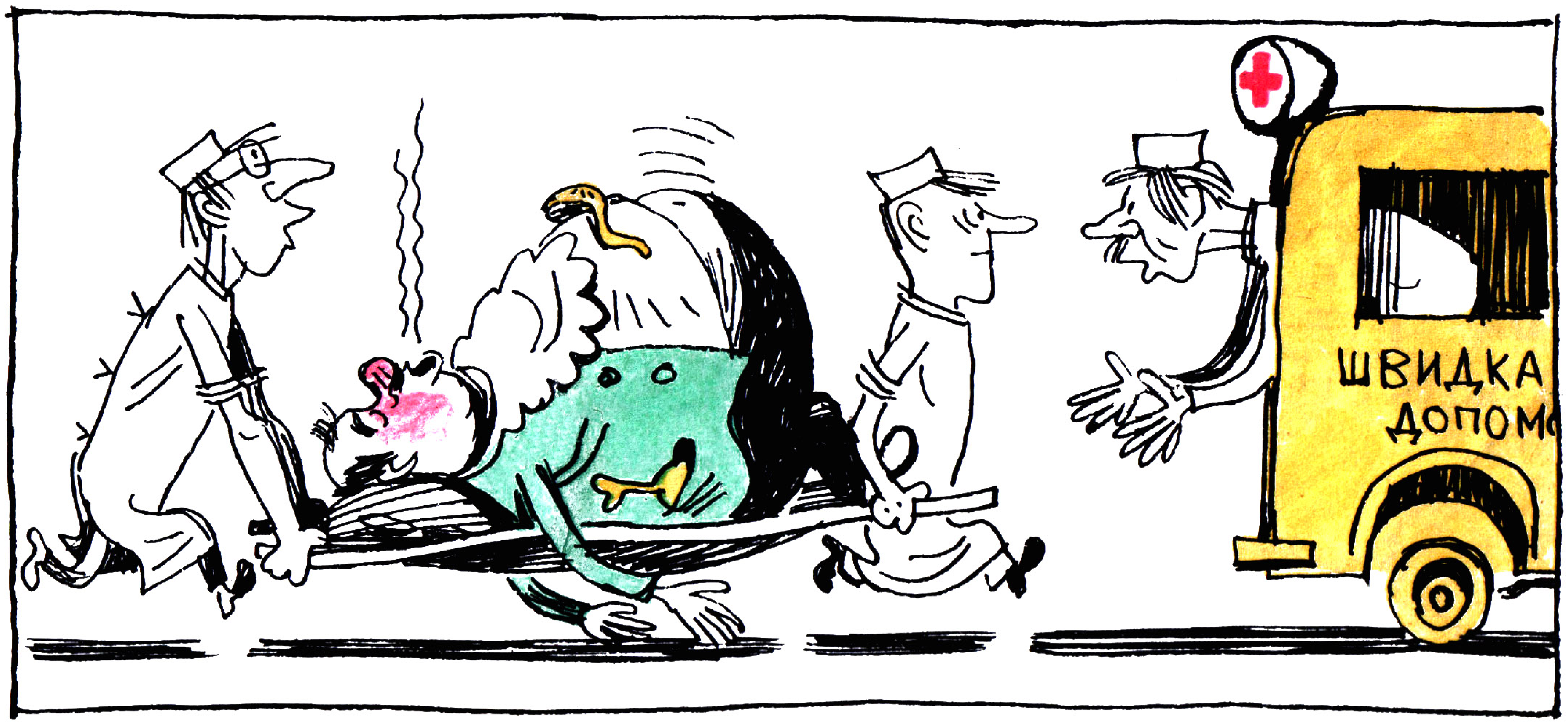

. . . . . .

СИЛА ЗВИЧКИ

Навчальний рік щасливо наближався до кінця, і настрій у Мусія Овсійовича Клопотуна, директора школи села Пухкі Книші, був, можна сказати, непоганий. Правда, наближався також і ремонт шкільного майна та приміщення, поскільки окремі несвідомі учні ще й досі не позбулися шкідливої звички трощити парти, колупати стіни й бити шибки. Але ж навіть ремонт був сущою дрібницею, порівнюючи з писемними річними звітами, які доводилося творити наприкінці багатьох минулих навчальних років.

Ох, ті звіти! Згадаєш про них, і моторошно стає.

Здається, ніби хтось пхає тобі за комір торбинку з льодом. Було, крутиш, крутиш, аж пальці понабрякають, а понесеш — кажуть «Мало! Давай ще...»

Але хай їм грець. Нині, хвалити Міністерство, писанина та скасована і можна дихнути вільніше. Тепер досить лише деяких цифрових даних. Треба тільки пильнувати, щоб був бодай поганенький прогрес. Якщо успішність минулого року становила, приміром, 93,177 процента, то в цьому році вона за всяку ціну має бути щонайменше 93,178 процента. Лише за цієї умови тобі буде забезпечене відносно спокійне життя на численних нарадах, включаючи й традиційну серпневу...

Отже, повторюємо, настрій у директора був непоганий і, напевно, міг би таким залишитись, коли б не щойно одержана змістовна телефонограма за підписом самого Хоми Антоновича Нудного — інспектора райвно.

«Зважаючи на те, що подання писемних звітів віднині скасовано,— повідомлялося в телефонограмі,— райвно зобов'язує вас негайно надіслати інформацію, в якій докладно висвітлити питання про стан навчально-виховної роботи В/школи протягом навчального року та про контроль і керівництво педпроцесом по слідуючим пунктам...»

— Н-да-а! — тільки й зміг вимовити ошелешений Мусій Овсійович, дійшовши до пункту «ф» і чомусь згадавши легендарного Данила, який, за переказами, не вмер, а тільки болячка його вдавила.

Проте, дивуйся не дивуйся, а директива є директивою і треба було щось робити. Мусій Овсійович негайно викликав свого заступника по навчальній частині Семена Євменовича і з глибоким сумом сповістив про несподіване лихо.

— І чого б ото я переживав? — спокійно здвигнув плечима Семен Євменович.— Адже на освітянській ниві яких тільки огріхів не буває. Час уже звикнути. Та й Хомі Антоновичу допомогти слід. Самі знаєте, кращого інспектора, як Хома Антонович, не знайти. Мила людина! По школах не швендяє, працювати не заважає, нікому не докучає. Сидить собі тихенько в кабінеті, перебирає одержані папірці. Він і зараз не потурбував би нас, коли б його самого зверху не смикали. А звідки ж йому знати, що діється хоч би і в нашій школі? Одне слово, треба виявити чуйність. Допоможеш начальству, і воно тебе не забуде...

— Так-то воно так, але про що ж ми так прудко напишемо, коли подати треба до завтра? — скривився Мусій Овсійович, згадавши, що сьогодні йому ще треба бігти на нараду працівників місцевої ощадкаси, а потім встигнути на засідання комісії по боротьбі з можливою епізоотією серед ділових поросят, а тоді...

— Отакої! — здивувався Семен Євменович.— Можна подумати, що ми з вами зроду нічого не писали і не підписували. Головне тут, щоб сторінок було побільше. Коли ще існували звіти, то Хома Антонович завжди вимагав, щоб було не менше як три загальних зошити. Спочатку нагадаємо, що навчальний рік поділявся на півріччя, півріччя — на чверті, чверті — на місяці, місяці — на тижні, тижні — на дні, що були канікули — осінні, зимові й весняні, і кожні з них тривали по стільки-то календарних днів, що всі учні приходили до школи в основному перед першими уроками, а йшли додому після останніх, що усі встигаючі встигали, а невстигаючі навпаки, і т. д., і т. п.

Це буде, так би мовити, необхідна преамбула.

Потім докладно зупинимось на роботі усіх класів разом і кожного зокрема. Відмітимо для прикладу, що протягом навчального року вчителька першого «ж» класу товаришка Солоденька Ганна Архипівна, згідно з програмою, затвердженою Міністерством освіти УРСР, учила учнів читати, писати і рахувати. На кінець навчального року вчителька Солоденька Ганна Архипівна навчила учнів читати, писати і рахувати. Усі учні на кінець навчального року глибоко читають, пишуть і рахують. З метою забезпечення зв'язку між навчанням і вихованням, вчителька Солоденька Ганна Архипівна підготувала до свята новорічної ялинки казку про трьох ведмедів. У цьому велику допомогу вчительці Солоденькій Ганні Архипівні надали жовтенята, якими вона керує. Так, наприклад, активне жовтеня Сашко зображував Михайла Івановича і казав «бе», активне жовтеня Марійка зображала дружину Михайла Івановича і казала «ме», а жовтеня Андрійко, яке зображувало малого Михаська, не говорило ні «бе», ні «ме», бо було ще малописьменне...

— Стривайте,— втрутився Мусій Овсійович,— здається, ми це вже колись писали...

— Ну то й що? — заспокоїв Семен Євменович.— По-перше, хто колись читав ту нашу писанину? По-друге, якщо начальство за звичкою вимагає те, що скасоване, то навіщо нам сушити голови й вигадувати щось нове?

— Ну, гаразд, пишіть, як знаєте,— махнув рукою Мусій Овсійович,— а я побіг...

* * *

...Чи встиг Хома Антонович гідно оцінити чуйність і дисциплінованість своїх підлеглих, чи ні — про це історія змовчує. Відомо тільки, що на газетні шпальти усі троє потрапили у зворушливій співдружності.

А фейлетон про них звався «Сила звички»...

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Весь час пише й пише, не знаю, що з ним робити.
— Нічого, хай пише — виросте, лікарем буде.

Мал. БЕ-ША

Трапляються випадки, коли під зерно подають необладнані вагони.

— Вам яке місце?
— Сухе.

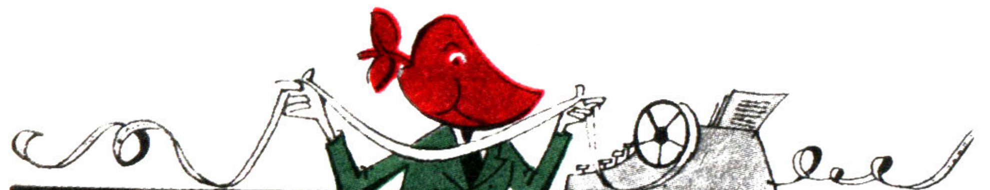

Телеграфне Агентство Перця

ІНІЦІАТИВА Б'Є!

ТЕРНОПІЛЬ. (Наш кор.). Працівники місцевого книжкового магазину «Золотий колос» (вул. Леніна, 25) роблять все, що можуть, для любителів книги. На їхнє замовлення вони висилають потрібні книжки накладною платою.

Так, наприклад, спеціалісти агровідділу Іршавського районного виробничого управління, Закарпатської області, вирішили недавно придбати 6 книжок. Магазин не тільки виконав це замовлення, але й перевиконав його — вислав спеціалістам... 38 книг.

Ініціатива працівників книжкового магазину виявилася вельми цінною і для любителів літератури: 6 виписаних книжок обійшлися їм в дев'ять разів дорожче, ніж вони насправді коштують.

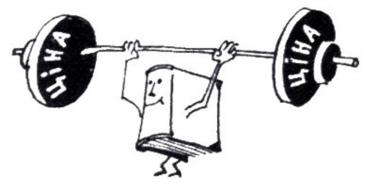

ХТО КОГО ПЕРЕЖЕНЕ?

ПАВЛОГРАД, Дніпропетровської обл. (Наш кор.). Великі автомобільні гонки відбуваються на трасах, що ведуть до Павлоградського ремонтного заводу. Одержавши повідомлення, що здані в ремонт агрегати готові, клієнтура відряджає туди автомашини, а вони повертаються з Павлограда порожняком, бо завод, як виявляється, ремонту ще й не починав.

На першому етапі автогонок перед веде Вовчицьке відділення «Сільгосптехніки» (Полтавська обл.). Шофери відділення вже мають на своєму рахунку два тури марної їзди, наїздили 1600 кілометрів, але жодного із своїх «відремонтованих» токарно-нарізних верстатів ще не одержали.

СУХОПУТНА РИБА

ВЕЛИКИЙ ЛАЗУЧИН, Володимирецького району, Хмельницької області. Як повідомляє наш кореспондент, тут наполегливо працюють над виведенням нової породи риби.

Правління місцевого колгоспу ім. Чапаєва ось уже п'ять років споруджує ставки, у яких не держиться вода. Як показали досліди, у безводних ставках не держиться й риба. Тепер тут зовсім припинили будівництво ставків і взялися за виведення сухопутної риби.

Коли з такої риби вариметься юшка, точно не знають ні в колгоспі, ні навіть у Володимирецькому виробничому управлінні.

ВИПАДОК НА ПОЛЮВАННІ

Озеро «ЛЕБЕДИНКА», Дніпропетровська область. Як повідомляє наш кореспондент, у день відкриття полювання на пернатих над озером з'явився лихий. Він поплутав голову Магдалинівського райвиконкому т. Гаркушу та його приятелів: тт. Развадова, Шелеста й Сироткіна. Вони збиралися їхати на Лимани, а опинилися чомусь на «Лебединці», де полювати категорично заборонено.

Про те, що на «Лебединці» суворо заборонено стріляти качок, лисок, бекасів, а також лелек та журавлів, голова Магдалинівського райвиконкому довідався лише на ранковій зорі. Гаркуші показали постанову про це, під якою стояв підпис самого т. Гаркуші.

ПОБИТО РЕКОРД

КИЇВ. (Наш кор.). Рекорд бездушності побила чергова адміністраторка Будинку колгоспника № 1 Давиденко. Вона не пустила ночувати шофера з Херсона т. Плиса, який, їдучи в столицю по вантаж, необачно взяв з собою маленьку дочку, щоб на дозвіллі показати їй Київ.

— Приставного ліжка не дам! Влаштуйте де хочете малу — тоді приходьте. А з дитиною — не пущу! — відрізала адміністраторка.

І, якби її воля, ночував би шофер т. Плис з малою на вулиці. Але цього не сталося. Маленька Галинка побачила не тільки, як б'є рекорди зла тьотя Давиденко, а й хороших гостинних киян і Київ.

Мал. Л. БОЙКА

Перестрахувальник на риболовлі.

Притча про Диво-камінь

Під час зливи вода підмила оброслий мохом камінь і він скотився з гори на дорогу.

Шофери зробили об'їзд. Але що то за об'їзд був. Сам біс і той би ратиці пообламував. Автомашини кидало вгору, вліво, вправо. Скільки автомашин занапастили, а скільки здоровенних гуль на шоферських головах набито... Арифмометрам і тим не перелічити.

Воно, коли добре розібратися, то вже й не така проблема отой камінь посеред дороги. Скажімо, вийшло б із кабін добрих п'ять хлопців, натиснули б, і полетів би він геть з дороги. Але ж сидить за бубликом Гриша і міркує собі так:

— Камінь з дороги скотити? Ха, знайшли дурня! Вчора я на об'їзді свою автомашину поколошкав, нехай і Петько попробує.

Петько того ж бажає Ваньці, а Ванька — Стьопці.

Біжать дні, а камінь, гордо вип'явши своє зелене від моху пузо, лежить посеред дороги.

Водії і пішоходи написали кілька скарг у шляховий відділ Н-ського району.

Одержав оці скарги завідуючий районним шляховим відділом і задумався. День думав, два думав і раптом засяяла на обличчі його усмішка.

Сідає за стіл і шкварить листа в сусідній район:

«Із вірогідних джерел нам стало відомо, що на дорозі між населеними пунктами «А» і «У» впав камінь. Це ваша територія. Негайно вжийте заходів».

Прочитав листа завідуючий шляховим відділом сусіднього району та й усміхнувся:

— Ач, який мудрий... Та я ж тобі... — розмахнувся і написав на листі резолюцію: «Дорога між пунктами «А» і «У» ніколи не належала нашому районові».

Завідуючий Н-ським шляховим відділом, одержавши оцей папірець, категорично вкресав на ньому червоним олівцем:

«Ні, належала».

Одержує відповідь:

«Ні, не належала».

Довго той лист пересилався з району в район, аж поки не дійшло до того, що на ньому й місця для резолюцій не залишилося.

Тоді завідуючий шляховим відділом сусіднього району пише завідуючому шляховим відділом Н-ського району:

«Висилайте на місце авторитетну комісію. Вияснимо».

І зібралася біля каменя комісія представників обох районів. Засіли на зеленій травиці, розгорнули топографічні карти. Міркували, прикидали, один одному доводили. І коли вже сонечко сідало за гори, комісія авторитетно констатувала: камінь упав на кордоні обох районів.

Що ж робити?

А в цей час з-за повороту вигулькнула підвода, навантажена хворостинням, за нею — друга, третя.

Під'їхали до каменя, зупинилися. Колгоспники, зійшовши із своїх підвід, взяли дрючки, підважили камінь...

Р-р-р-а-аз, два-а!

Бабух!!!

Полетів камінь з дороги.

Члени комісії розчаровано потилиці чухали.

— Диви, так просто і так швидко вирішили питання...

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

У ВИРІЙ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ціп... ціп... Та поверніться ж, кляті! Присягаюсь, що до зими відремонтую птахоферми.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Наш кореспондент поїхав у Чернівецьку область. Там у нього вкрали кашкета. Вкрали, бо в сільських крамницях не було кашкетів. Не було там і інших товарів, хоч товари ті в достатній кількості лежали на міжрайбазах. І вимушений був наш кореспондент купити собі залежалу бордову тюбетейку і в одноойменному фейлетоні, у № 12 «Перця», описати, як торгують на селі в Чернівецькій області.

Заступник голови правління Укоопспілки т. Ворошилова написала нам, що кореспондент змалював точну картину торгівлі на Чернівеччині. Після виступу Перця Чернівецька облспоживспілка суворо покарала нерозторопних, байдужих до потреб населення кооператорів. Чимало з них дістало суворі догани за погане завезення товарів у торговельну мережу. Зокрема, одхопив догану і директор Новоселицької міжрайбази т. Марущак. А за вкрай незадовільну торгівлю знято з роботи голову Боянського ССТ, Новоселицької райспоживспілки, т. Кельбу.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ДВА РІШЕННЯ

— Я вирішила, — говорить перша подруга, — доти не виходити заміж, доки не буду мати двадцяти п'яти літ.

— А я вирішила, — говорить друга подруга, — що доти не буду мати двадцяти п'яти літ, поки не вийду заміж.

У ЛІКАРЯ

Це було за старих часів. Іще тоді, коли дід Панас хлопчиною був:

Лікар: — Відкладати не можна. Треба нині відрізати ногу.

Хворий: — А скільки буде коштувати операція?

Лікар: — Триста крон.

Хворий: — Ой, я нині не маю стільки грошей.

Лікар: — Як хочете, але я не раджу відкладати.

Хворий: — Ну, добре! Одріжте нині на п'ятдесят крон, а решту лишіть на пізніше.

СКІЛЬКИ ШУМУ

Одного разу в піст бабусі захотілося ковбаси. «З'їм трохи, щоб ніхто не знав», — думає собі. І починає їсти. Свіжа свиняча ковбаса так смакує, що бабуся аж пальці облизує. Аж тут раптом надійшла буря, почало блискати і гриміти. Бабуся відклала ковбасу і каже:

— Ой, боже, за такий маленький шматок ковбаси стільки шуму.

Повідомив П. ПОЙДА з м. Берегове, Закарпатської області.

ЇХАЛИ МИ, ЇХАЛИ...

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

1.

Я їду відпочивати. Я їду в Крим.

У стольному граді Києві чимало воріт, в які можна в'їхати і з яких можна виїхати: повітряні, автомобільні, річкові, залізничні. З яких зручніше виїхати? Схопив телефонну трубку і давай полохати дзвінками довідкові бюро. Та з однаковим успіхом я міг би дзвонити й до небесної канцелярії. Довелося вдатися до випробуваного методу — кинути монетку — орел чи решка? За хвилину я мав од монети вичерпну довідку: найкраще вирушати з автовокзалу.

...На автовокзалі — велелюдно. З шести кас чомусь працює лише одна, яка продає квитки в усі напрямки. І штурмують касу пасажири теж з усіх напрямків. Перекриті усі підходи до каси.

— На Крим квитки є? — стурбовано цікавлюся в хвості «штурмового загону».

— А ви запитайте у довідковому бюро.

— На Крим квитки є? — питаю у довідковому бюро.

— А ви запитайте у касі.

Щоб вирватися з зачарованого кола, вирішив скористатися іншими воротами. У стольному граді Києві ще є ворота: річкові, залізничні, повітряні...

Востаннє підлітаю до заповітного довідкового віконця:

— А можна дізнатися, чи є квитки, скажімо, на річковому вокзалі?

— Можна, — втішили мене.

— А де?

— Ясно, на річковому вокзалі.

Довелося їхати на протилежний кінець міста.

2.

Ой Дніпро, Дніпро... Коли ти, Славуто, бачив такий прекрасний річковий вокзал? Та не час було милуватися вокзалом, а час було з'ясувати, коли відходить теплохід, з якого причалу, чи є місця. Нишпорив я, нишпорив по всіх архітектурних палубах, аж поки дізнався, що тут є все — пошта, телефон, телеграф, перукарня, ресторан, а от довідкового бюро нема. Є радіодовідка. Натиснув у стіні кнопку, запитав і маєш відповідь.

Натиснув я на одну кнопку, запитав, а звідти зацокало, наче відповідь мені вистукували азбукою Морзе. Натиснув я на другу, а з радіодірочок так моторошно захрипіло, що в мене чуб пішов сторчака. Я — до чергового по вокзалу, а його кабінет замкнено на ключ. Я — до кас, а там картина, сумлінно скопійована з автовокзальної. Ну, гаразд. У стольному граді ще залишилися ворота: залізничні і повітряні... Довелося їхати на протилежний край міста.

3.

...На залізниці треба мати залізні нерви. Це аксіома. Одна втіха — люди швидко сходяться. Воно й зрозуміло — однакові турботи. От і я, не встиг ще на поріг ступити, як познайомився з громадянином Кучерявим з далекого міста Ангарська.

— Ну й порядочки тут! — ділиться своїми першими враженнями громадянин Кучерявий. — Мені квиток на Луганськ. Бачу, на касі № 1 висить об'ява, що саме тут продають квитки цього напрямку. Півтори години стовбичу у черзі, а касирка каже, що їх продають не тут, а в касі № 21. Ще годину змарнував...

Щоб не вскочити в таку халепу, вирішив я спочатку попитати автоматичну довідкову установку, на який мені поїзд сідати. Але нове лихо! Від установки Кримсько-Кавказького напрямку лишилися ріжки та ніжки. Точніше — трибки та гвинтики. Розібрали у розпалі сезону!

А нові знайомі сиплять, як з рогу достатку:

— Поїзди приходять і відходять цілодобово, а служби працюють лише до одинадцятої години. Пізніше — ні напитися, ні попоїсти...

— Нема жодного автомата для розміну грошей!

Ну, думаю, тепер уже час познайомитися і з начальником вокзалу Євгеном Миколайовичем Комарським.

Але що йому скажеш, коли він читає думки на відстані? Ледве я прочинив двері до його кабінету, як він уже на всі мої запитання відповів:

— З усіма претензіями — до заступника.

Я — до заступника, Семена Сидоровича Дирди, а він теж дає відповіді, не чекаючи запитань:

— З усіма претензіями — до начальника.

Добре, хоч двері у них поряд. Можна було б повісити спільну (з метою економії) об'яву:

«Не стій під дверми, не гупай ногою.
Все одно не буду говорить з тобою».

Але є ще в Києві ворота — повітряні... Довелося їхати аж за місто.

4.

Кажуть, гора з горою не сходяться. Дивлячись, які гори. Якщо вони з чемоданів, то ці гори сходяться. В автобусах, що курсують між Києвом та Бориспільським аеропортом, немає багажних відділень і навіть сіток для дрібного багажу. Ось чому між сидіннями виростають гори, і горе пасажирові, коли він опиниться між чемоданними горами.

Літак заощаджує пасажирові час. На автобуси це чомусь не поширюється. Швидше долетіти з Борисполя до Сімферополя, аніж доїхати з Києва до Борисполя. Час автопробігу на цій трасі знаходиться у зворотній пропорції від кількості пасажирів — чим менше пасажирів, тим довше стоїть автобус. Через оцю зворотню пропорцію я прибув до повітряних воріт міста аж увечері.

На фоні зоряного неба, серед степу широкого виростає другий у Європі порт п'ятого океану. Скло, бетон, пластмаса. А от інформація у цьому модерні досі животіє на рівні часів чумацьких вояжів. Новий аеропорт став до ладу ще весною, а будівельники й досі ще не провели до нього телефонних ліній, не підключили автодовідок, теледовідок, автоматичного покажчика руху літаків.

На широчезній терасі такі ж невдахи, як і я, сумно співають:

— Чому я не сокіл, чому не літаю?

У мене теж виникло кілька «чому?»

Чому між київськими «воротами» немає обміну інформацією? Вони що, конкуруючі організації? Чому перед тим, як виїхати із Києва, пасажир мусить об'їхати місто вздовж і впоперек? І, нарешті, чому у місті немає централізованого транспортного довідкового бюро?

Компетентні особи кажуть, що ця проблема пов'язана з приміщенням та новими штатними одиницями. Словом, проблема, яку можна вирішити хіба що на рівні міністерств! А от у маленькому курортному місті Бердянську цю проблему легко вирішили. Певно тому, що там немає міністерств. Просто міськрада виділила два автобуси, які переобладнали під довідкові бюро. Автобуси стоять у місцях масового відпочинку. Симпатичні дівчата дають будь-які довідки. Та ще й квитки продають!

...Словом, добре чуба я нагрів, добре ноги натрудив, поки виїхав. Тепер і справді не зайве відпочити...

Перця проводжав і думки його стенографував Ю. ЯЧЕЙКІН.

Мал. К. ЗАРУБИ

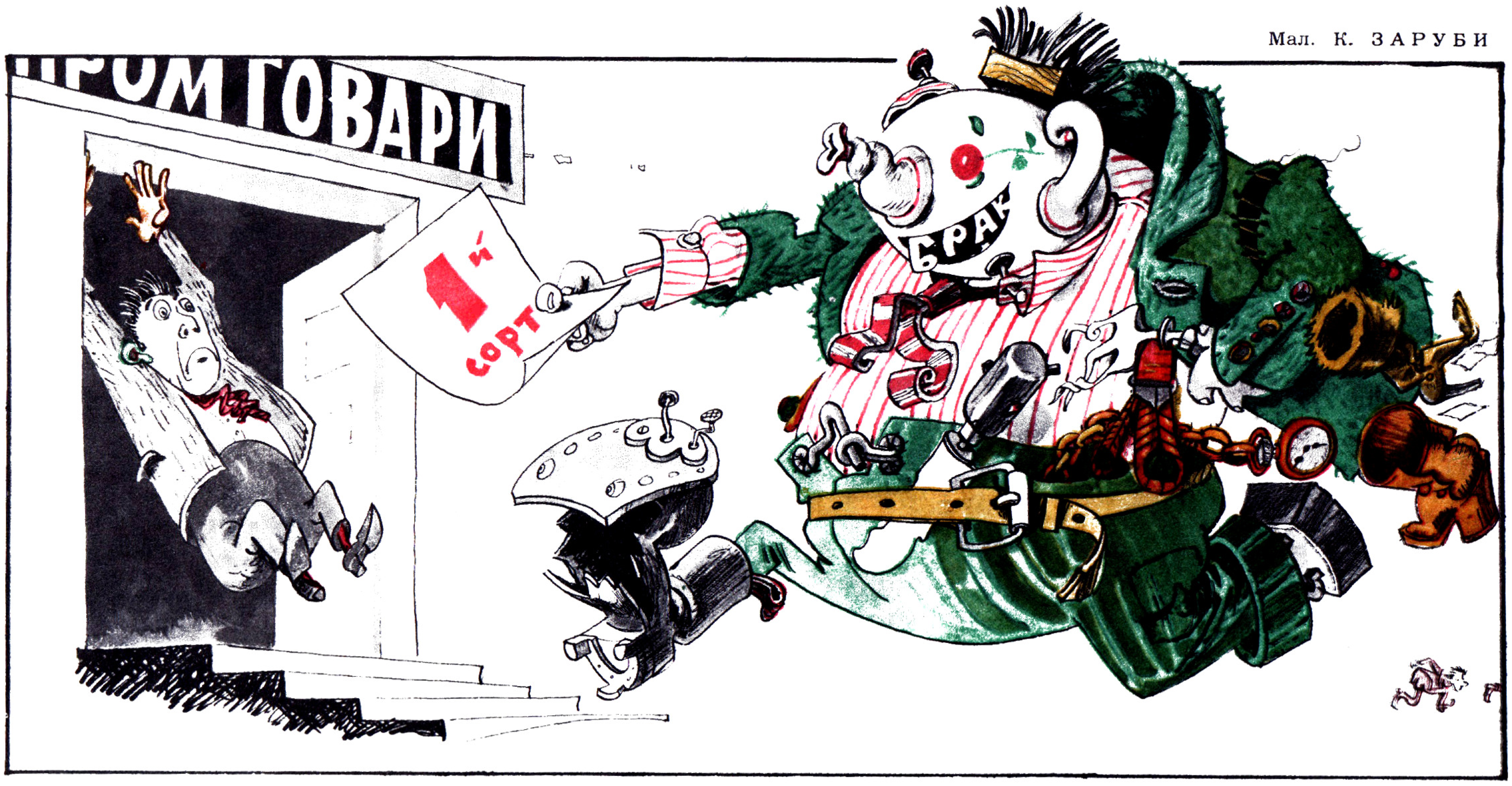

— **Перепустку!**
— **Будь ласка!**

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Добре, що ми кавуни везли, а то довго б тут не протрималися!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

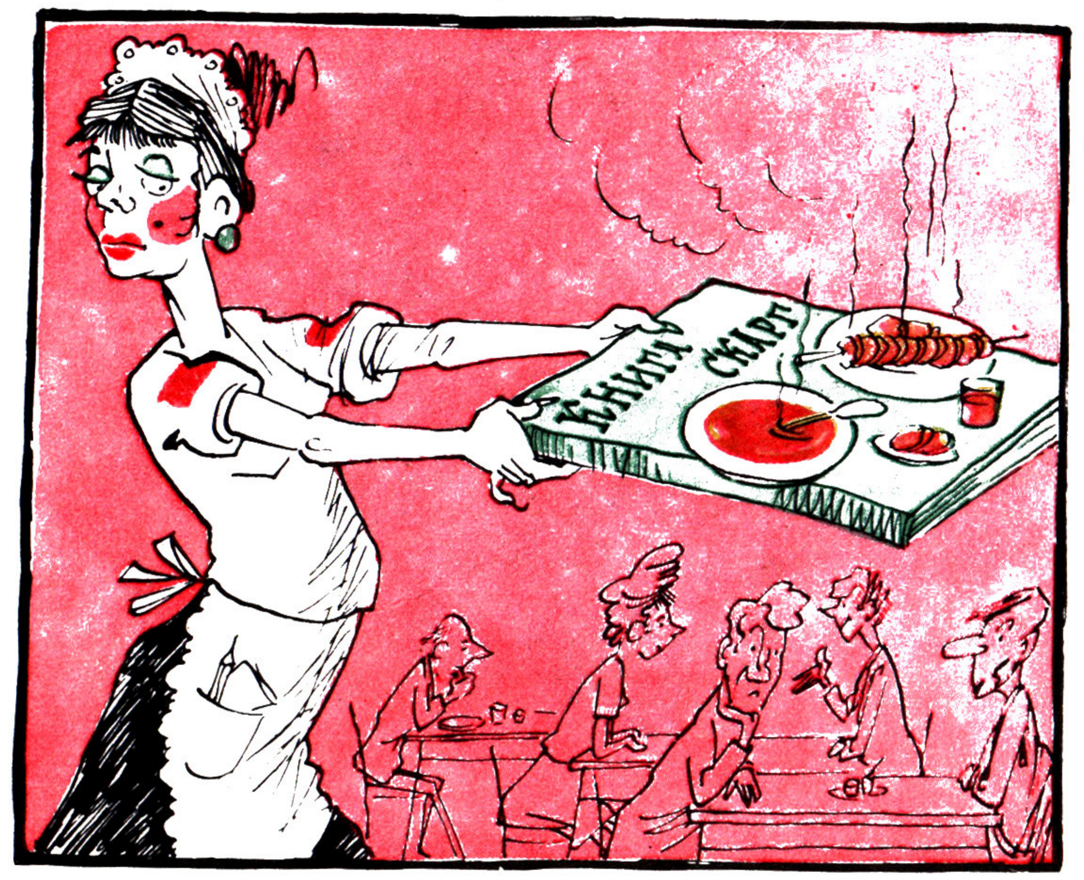

Повний сервіс.

СІМЕЙКА

— Хто ж тобі, синочку,
Так порвав сорочку?

— Та... як бачте... жінка
Ради понеділка.

— Хто ж це тобі, сину,
Висмикав чуприну?

— Жінка, жінка, мамцю,
Жартувала вранці.

— Хто ж це тобі, любий,
Вибив аж два зуби?

— Жінка, жінка, мамо.
Ще й казала: «Мало!»

— А куди ідеш ти?
Що оце несеш ти?

— Жінці передачу.
У лікарню, значить.

Анатолій БАХУТА.

Херсонська обл.,
м. Нова Каховка.

Чому на Харківщині не клює та й не ловиться

Якщо почуєте, що в Харкові з рибою погано, то й не слухайте навіть. Є у Харкові риба — і камбала (в томаті і просто так) та плюс ще й хек морожений. У магазинах, звичайно.

Якщо почуєте, що на Харківщині про рибу не думають, що не говорять про неї, то вух тими плітками не трудіть, а вирушайте до Харкова, сідайте там у неділю в електричку чи в автобус та слухайте. А в тій електричці чи в автобусі:

— Ну як?
— Та як?! Не клює.
— А я вчора витяг отакенну-о...

— Те-те! Бабуні своїй розкажіть. Ніби я не знаю, що тепер у Лопані спіймати можна?!

— А я не на Лопані, а на Удах був.
— На Удах? То вже й бабуні не розказуйте, бо засміє.

— Та я нікому й не розказую. Вам першому. Чого б то я мав кожному стрічному хвалитися, що, їй-богу, витяг отакенну-о коріняку?!

— Да-а. Не клює...
— А он у нашому ставку буває, що клює.
— Те-те! Бабі своїй розкажіть.

— Та що ви за такий чоловік невіруючий! Сам бачив, як на тому тижні клювала. Ходила курка та хробачків клювала. Уже ж три роки, як води в ставку нема...

— Да-а, не клює...
Не витримую — пхаю носа до чужого проса:

— Та чого ж вона, ота бісова риба, не клює та й не клює?

— Бо ніхто не смикає.
— Та спершу ж вона мусить клювати, а потім уже смикати треба.

— А в нас, чоловіче милий, навпаки, сказати б, ззаду наперед усе треба робити, бо наша область по рибі ззаду плентається. А край же наш для риби — краще ніяка тобі кібернетика не придумає! Але не смикають, от і не клює. Це вам і люди скажуть.

Слухаю людей. Уже не в електричці, не в автобусі, а в обласному управлінні водного господарства.

— Як у вас справи зі ставками?
— Та нічого. Можна терпіти. А от на меліорацію то вже треба натискати — за меліорацію нас із усіх боків смикають...

У кабінеті керуючого трестом підсобних господарств О. І. Пастернака, під чиєю рукою покоїться 147-гектарне Лозовеньківське водосховище на околиці Харкова.

— Як у вас із рибою у водосховищі?
—Цього року, мабуть, нічого не візьмемо з нього.

— А то чому ж?!
— За браконьєрами життя рибі нема.

Але зметикувавши, що цього пояснення замало, пірнає, так би мовити, у проблему глибше:

— Глибина там велика. Риба вглиб іде — не впіймаєш.

А потім випливає на мілину:
— Та й риба в нас — не основне. У нас інші галузі основні.

Ясно: ніхто чоловіка за ту рибу не смикає. От вона для нього — ніби й ні риба, ні м'ясо. На юшку є і — досить.

Отак від розмови до розмови, то в кабінеті, а то й не в кабінеті «і я прозрівати став потроху». Правду, бачу, казав той чоловік: треба спочатку смикати. Кого за полу, а кого — й за чуба. Тоді буде риба на Харківщині і клювати, і навіть неводом ловитися. А так — і не клює, і не ловиться. Бо не смикають.

То одна причина.

А є ще й друга — хиже, безпардонне, паскудне плем'я браконьєрів. Усі на браконьєрів жаліються. Директор недавно народженого Харківського обласного рибокомбінату Д. Г. Рубльов мало не плаче: «Допоможіть браконьєрів за зябри взяти, бо при такій боротьбі з ними, як тепер у нас ведеться, довгенько ще доведеться харків'янам камбалою та хеком ласувати».

Але це не зовсім правда — ведеться на Харківщині нещадна боротьба з браконьєрами. Світлі голови самотужки, не чекаючи вказівок, додумалися до геніально простого, дійового і перспективного методу боротьби. Тільки це поки що — самодіяльність, так би мовити. А до методу цього керівним харківським товаришам аж-аж не завадило б пильніше придивитися. Для цього й ходити далеко не треба...

От, скажімо, побував я по сусідству з Харковом на кількох ставках у Харківському та Люботинському районах. Там в кінці греблі шуміли верби, а у воді риба вигравала, і, звичайно, водилися браконьєри.

Але то колись було.

Тепер же тут клятим браконьєрським духом і не пахне — пахне болотом.

Коло хутора Караван у брудній баюрі, що іменується ставком, порядна свиня посоромилася б розлягтися. Де вже тій рибі бути?! Від другого ставка тільки гребля залишилася.

Через гору — третій ставок. На землях Харківського лісництва, де «зелений гай густесенький неначе справжній рай», в калюжі сумно та несміливо викумкують поодинокі жаби...

Або чудовий ставок коло іншого Каравана (уже не хутора, а села Люботинського району) і тут були свої досвідчені браконьєрські кадри. Але теж увірвалося псявірам — слава богу, років кілька тому прорвало греблю. З тих пір і перевелися браконьєри.

Голова колгоспу ім. Ілліча т. Марченко і не помишляє ту греблю латати. А два директори — відгодівельного пункту Харківського заготскоту т. Соколов та підсобного господарства Харківського управління міського громадського харчування т. Будилка (хай їм легко гикнеться) — і дух браконьєрський витравляють: усе, що тече й не міняється, чи то пак, не міняє свого запаху, норовлять із своїх господарств у той колишній ставок спустити.

А в підсобному господарстві «Дергачі»! А на землях радгоспу «Дергачівський»! Кругом можна було б відновити чудові ставки. Єдине, що на заваді стоїть, — то браконьєри. Інше пояснення важко знайти.

Колективними потугами директорів деяких промислових підприємств та підсобних господарств помалу віднаджується браконьєр і від річок. Промислові відходи та нечистоти, які вони випускають у річки, душать рибу, а, значить, і браконьєра...

Але жарти — жартами, а хвіст — набік.

Тому візьмімо цифру. Вона, як відомо, жартів не любить.

А цифра говорить, що минулого року риби на Харківщині спромоглися взяти на душу населення аж... по сто грамів на рік.

А цифра говорить, що на Харківщині десятки та й ще десятки водоймищ запаскуджені.

А цифра говорить, що на Харківщині сотні та й сотні гектарів придатної для рибоводства площі не використовуються.

А цифра говорить, що на Харківщині могло б бути ставків, ставків, та й ще раз чудових ставків!..

А ставок — то вам не тільки риба, то не тільки — за рибу гроші, а й таке, що жодною цифрою не виразиш. Це — і краса землі нашої, і відпочинок для людей, і здоров'я! А щоб усе це було на благословенній Харківщині, не дуже то й треба пупа надривати. Треба тільки дивитися на цю справу серйозно, по-господарському, а не як на п'яте колесо до воза

Тоді буде і короп смажений, і короп варений, буде й карась у сметані на столі у харків'ян. Словом, буде кльов та улов і не буде фейлетонів.

Д. МОЛЯКЕВИЧ,
спец. кор. Перця.

Харківська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Казав же тобі, ніколи не їздь один.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. К. ЗАРУБИ

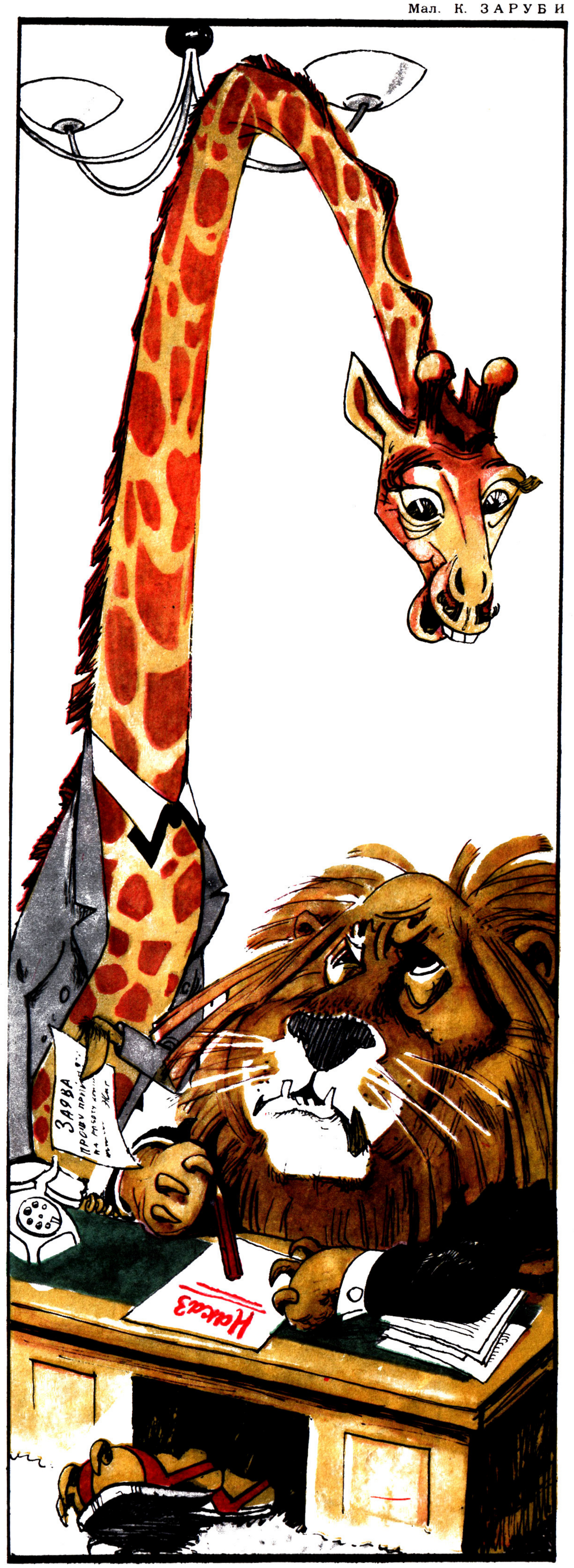

Жирафа: — Візьміть на роботу постачальником: все вам дістану!

Прутикові іменини

Хтось із Тернівки про безпорядки написав. Анонімку. Але Христофор Трифонович Гижко був упевнений, що все це правда. І раніше в Тернівці погано працював продовольчий магазин. І раніше доводилось Христофору Трифоновичу, голові Сосницького споживчого товариства, вислуховувати численні скарги покупців.

А тут нова неприємність: хтось написав, що в Тернівці на тому тижні на дві години раніше магазин закрили, бо в завідуючого Тимофія Прутика були іменини.

Христофор Трифонович вирішив перевірити скаргу, вжити рішучих заходів, а тому викликав з Тернівки в Сосницю продавця магазину Івана Дійницю. Той примчав мотоциклом десь після обіду.

— То як там Прутик поживає? — сердито запитав Гижко Дійницю.

— А що? — злякався продавець. — Знову нестача?

— Так, нестача, — прогугнявив голова. — Нестача сумлінного вашого ставлення до виконання прямих обов'язків. На іменинах у Прутика був?

Дійниця зам'явся.

— Кажи правду: був на іменинах? — підвищив тон Гижко.

— Був.

— Отож. Либонь, славно погуляли?

— Так собі... В компанії, значить... — м'яв у руках шапку Дійниця.

— А магазин чого раніше на дві години закрили? — наступав Гижко. — Чого це мені анонімки сипляться? Відповідай!

— Невже написали? — кинувся Дійниця.—От ворогів маємо, Христофоре Трифоновичу! Хіба ж ми раніше на дві години закрили? Слово честі, о восьмій вечора зібрались!..

— Де зібрались?

— У Прутика.

— А о котрій годині положено магазин закривати?

— О дев'ятій.

— А ви о восьмій зібрались?

— О восьмій.

— Так... Зібрались... — голова постукав пальцями по столу. — А тоді що?

— А тоді... Прутикова Марина закуску почала подавати.

— Так... Далі?

— Що, далі? — не зрозумів Дійниця.

— Яку закуску Марина подавала?

— Голубці, смажене порося, вінегрет, ковбасу.

— І хрін був?

— Був, Христофоре Трифоновичу! — вже веселіше відповів Дійниця.

Христофор Трифонович скривився і проковтнув слину.

— Що ж ви пили? — запитав згодом.

— Значить, так: коньяк, столичну, спирт... — Загинав пальці Дійниця. — А шампанське потім до солодкого подали...

— А скільки чоловік було?

— Багато. Значить, вся рідня Прутикова.

— І набрались по зав'язку?

— Значить, так: не дуже. В нормі, значить...

— Музика була?

— Дід Ананій на скрипці грав.

— То ви й сторожа на іменини потягли? А магазин?

— Злодіїв нема ж тепер, Христофоре Трифоновичу.

— Ананій теж упився?

— Трохи...

Христофор Трифонович вийшов із себе.

— Як це так, товаришу Дійниця, що ви там іменини всякі справляєте, танцюєте під скрипку, а я нічого не знаю? Сторожа запросили! Так, це чемність! А я хто? Невже гірший за сторожа?

— Оце ж і я казав Прутикові... Якось би вас треба було...

— А він що?

— Казав, що ви в район поїхали. І не повернулись.

— Як це не повернувся? — розсердився Христофор Трифонович. — Я ще о третій годині дня дома був. Що ви мені очі замилюєте?..

...На четвертий день після цієї розмови Гижка з Дійницею Прутик передчасно справляв іменини своєму синові Геннадію. Були голубці, смажене порося, вінегрет, ковбаса. І хрін був. Пили коньяк, столичну, спирт. Шампанське потім до солодкого подали. Дід Ананій на скрипці грав. Христофор Трифонович каблуками вибивав.

Цього разу магазин закрили рівно о шостій вечора, бо голова Христофор Трифонович прибув у Тернівку, як і запрошували: о сьомій.

Яків МУЛЯР.

м. Вінниця.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

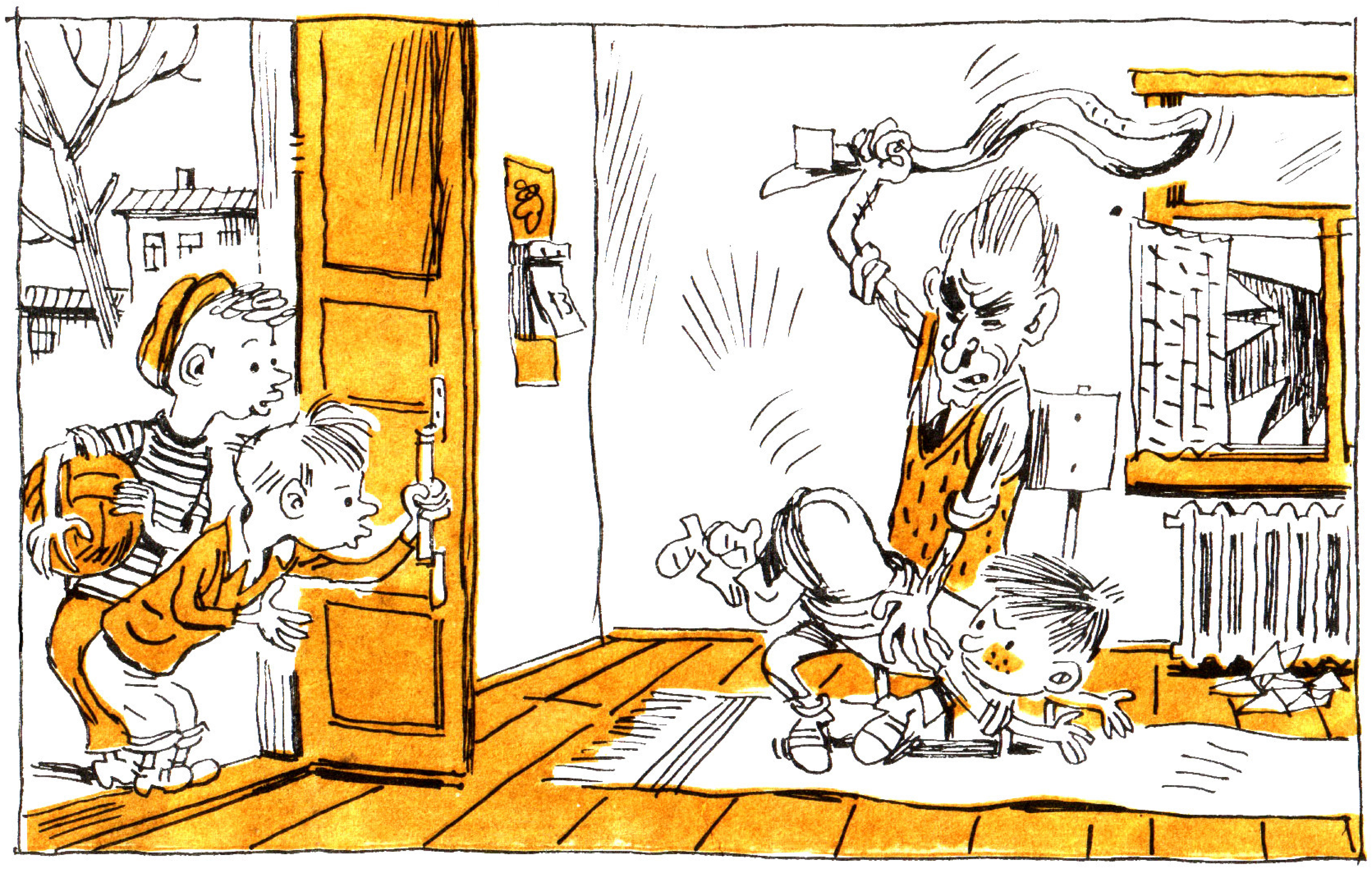

— **Мишко, скоро там тебе?.. Пора починати другий тайм.**

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Був в Ізмаїлі на Одещині ларьок. Продавали в ньому мануфактуру. Торгував у ларку Х. Ш. Дорфман. Міськпромторг платив йому 60 крб. зарплати на місяць. А Дорфман із своєї скромної зарплати урівав «дещицю» на дорогі подарунки своїй полюбовниці З. В. Баглай або просто «дарував» їй гроші — по 200—300 крб.

Цілий загін ревізорів міськпромторгу ніяк не міг уторопати, як це 60 крб. перетворюються на ваговиті пачки асигнацій. А потім, коли второпали, — схопилися за голову. Секрет був примітивний. Дорфмана оточували шляпи. А він три роки водив їх за носа. Клав у кишеню виручку, а ревізорам підсовував липові звіти. «Ніс» — під такою назвою описали ми у № 14 «Перця» Дорфманові фокуси.

А ось і фінал цієї історії, розказаний нам прокуратурою Одеської області.

Директора Ізмаїльського міськпромторгу Троїцького знято з роботи й притягнуто до партійної відповідальності.

Дорфмана засуджено до 15 років, а Баглай — до 4 років позбавлення волі. Майно в обох конфіскується. До різних строків засуджено й інших співучасників Дорфмана. А шляп-ревізорів, яким суд інкримінував халатне ставлення до своїх обов'язків, віддали на поруки колективу міськпромторгу, щоб їх там навчили уму-розуму.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

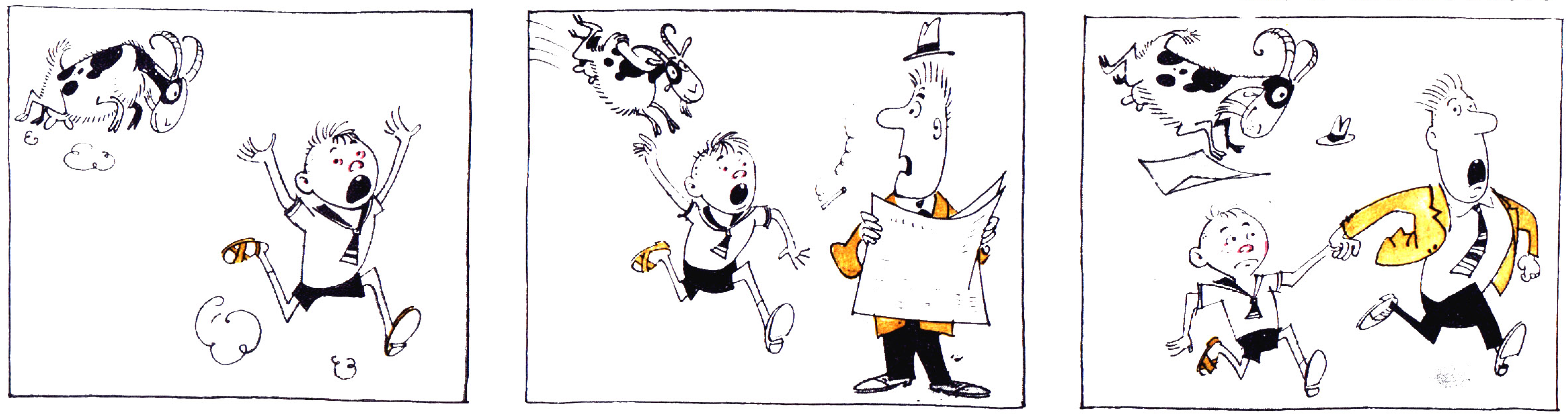

Без слів.

ПЕРЧЕНЯ

У школі і дома

У класі вона —
Хто не гляне —
Уважна,
Старанна,
Слухняна.
Завжди чепурна,
Акуратна,
Пов'язаний галстук
Нарядно.
В косичках
Два банти
На диво —
Відмінниця,
Честь колективу!
І шиє,
І ліпить,
І клеїть —
В захопленні
В школі від неї!
Це — в школі.
Це те, що відомо.
А вдома?
Поїсть —
І у піжмурки!
В гилки!
Не вимиє
В домі тарілки
І на ніч
Собі не постеле:
«Стомилась,
Болить все,
Ой леле!»
Стрічки виплітає їй
Мати,
Вбрання помагає
Знімати,
А тато
Не скліпить повіки —
Все чистить
Дочці черевики...

Така вона —
В школі і вдома.
Призна́йтесь,
Вона вам
Знайома?

Петро УРУМОВ.

Переклав з осетинської
В. ЛАГОДА.

ГАЛИНКА

Взяла Галинка мило,
Дві дірки в нім зробила.
— Нащо? — питає мама.
— Щоб бачило, де пляма...

Анатолій ШЕЛУДЯК.

ЗІПСОВАНИЙ ЩОДЕННИК

Батько переглядає Оленчин щоденник.
— Ти знову вирвала аркуш?
— Він був зіпсований.
— А хто ж його зіпсував?
— Вчителька.
— Як саме?
— Вона поставила там погану оцінку.

Ф. НИКИФОРЧУК.

УХ І ОХ

Ми на груші,—
Ух!
Раптом чуєм:
Гух!
Потім тільки
Гець! —
Що воно за
Грець?
Подивились:
Ох!
То ми долі
Вдвох...

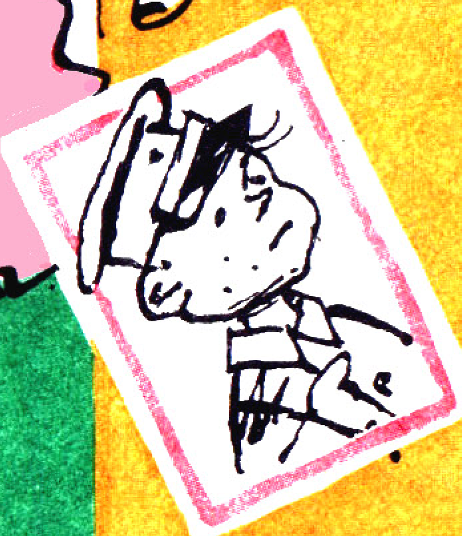

«ВСЕЗНАЙКА»

Всезнайкою Панас
Вважав себе ввесь час,
Бо він у другий раз
Ходив у другий клас!

ЗАГУБИЛА ГОЛКУ НІНА

Загубила голку Ніна,
Стала Ніна
На коліна.
Знайшла голку, та не
шила,—
Ніна нитки загубила.

Загубила нитки Ніна,
Стала Ніна
На коліна.
Знайшла нитки, та не
шила,—
Ніна голку загубила.

Грицько БОЙКО

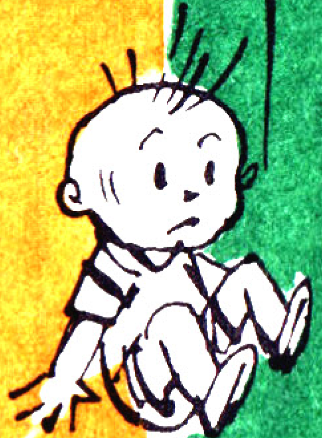

ЧИ Є БРАТ?

Олег: — Навіщо ти мені збрехав, Петре?
Петро: — Коли?
Олег: — Ти ж казав, що у тебе нема брата.
Петро. Так, нема.
Олег. А твоя сестра казала, що у неї брат є.

З. ЛОПАТЧЕНКО.

ГІГЛА ПІРЦХАЛАВА

Грузинські читачі полюбили веселі, дотепні малюнки художника Гігла Пірцхалава. Вони регулярно появляються на сторінках республіканського гумористичного журналу «Ніангі» («Крокодил»), що виходить у Тбілісі.

Сьогодні Гігла Пірцхалава в гостях у «Перця». Друкуємо тут автошарж художника та кілька його малюнків.

Г. Пірцхалава — автошарж.

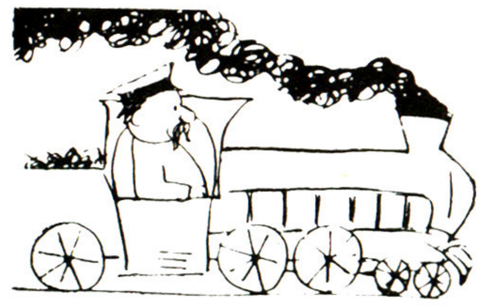

— Тільки ви одна можете погасити пожежу в моєму серці!

Машиніст на пенсії.

— Ця ложка вимита?
— Хіба не бачите, навіть викручена!

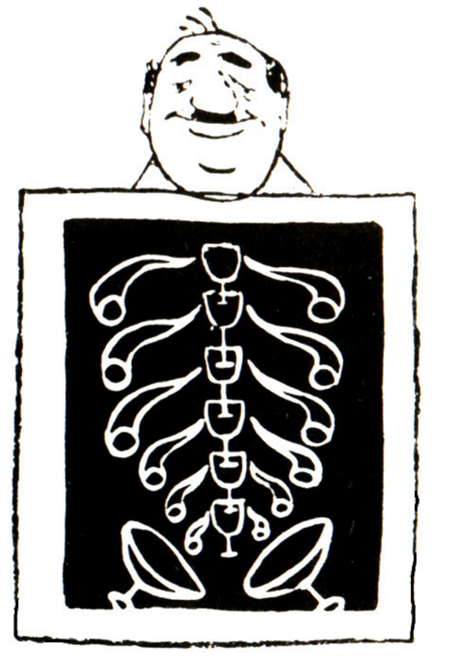

Рентген п'яниці.

Який Сава, така й слава

— Громадяни, ваші квитки...

Лейтенант Військово-Морського Флоту поліз до одної кишені, до другої, раптом полохливо почав ляскати себе по грудях і нарешті розгублено мовив:

— Боже мій, обікрали!

— Виходить, квитка немає? — уточнив залізничний ревізор.

— Був квиток! — заприсягався обікрадений. — До самого Ярослава був! Отут лежав... Як зараз, пам'ятаю...

— Виходить, їдете без квитка, — зробив логічний висновок ревізор і крижаним голосом додав: — Платіть штраф!

Потерпілий лише безпорадно знизав плечима:

— Гроші теж... вкрали...

Він був смаглявий, карооокий. Під носом чепурні вусики. Серце провідниці Ольги К. розтануло.

— Я дам гроші за товариша офіцера, — сказала вона зачерствілому мисливцю на «зайців».

Неприємний конфлікт завершився приємним знайомством. Микола Павлович Нестеренко не знав як і дякувати своїй рятівниці. Гроші — це дрібниці! Звичайно, він віддасть. Він заробляє добре, бо служить на понадгабаритному крейсері у флоті. З'ясувалося також, що у морського вовка справді вовче життя. Весь час вештається по морях та океанах, а на березі його не чекає жодна ніжна душа, заради якої варто було б жити... Була, правда, одна, але... З'ясувалося також, що Ольга саме та особа, яка відповідає усім морально-естетичним вимогам нещасного вовка. Так! Нема лиха без добра! Вовк хоч зараз готовий зареєструвати з нею шлюб, та заважають два кляті рифи: по-перше, фінансова мілина, на яку він так трагічно наскочив і яка не дозволяє йому купити нареченій білу, найкращу у світі сукню, а по-друге, знову-таки потрібні гроші на розлучення з отією...

Словом, Ольга фінансувала «вовчика». І він віддав якір, щоб якнайшвидше розлучитися. А через тиждень від Колі прийшов лист, а в тому листі сповіщалося, що він виходить у небезпечний рейс, хтозна, чи й повернеться... А більше листів не було, і серце підказало нареченій, що її «вовчик» знайшов останню гавань у морській безодні.

* * *

Він був смаглявий, карооокий. Із чепурними, симпатичними вусиками. На плечах золотом вигравали офіцерські погони. Нова «рибонька» — студентка Галина П. — зачаровано слухала під невтомний стукіт коліс про понадгабаритний крейсер.

Справа ускладнювалася лише тим, що Галина їхала з татом. А тато похмуро стояв на чатах. Та все уладналося, коли морський вовк показав майбутньому тестеві ощадкнижку. Боже мій, 18.000! Де було татові знати, що справді на книжці було лише 18, а нулі — то вже образотворче мистецтво «синка».

Додому, у Луганськ, приїхали втрьох. Безхмарне щастя тривало доти, доки наречений не взяв у нареченої 62 карбованці і не змотав вудочки.

* * *

Він був смаглявий, карооокий. Цього разу на симпатичні вусики клюнула провідниця Людмила Л. Морський вовк віддав кінці просто з весільного торжества. З відповідною сумою у кишені, звичайно.

* * *

Він був... Та досить! Він був у ролі нареченого багато разів. Не перелічиш. Краще відкриємо «морську» таємницю. Микола Оробченко (це справжнє прізвище шлюбного афериста) почав свою кар'єру на шахті № 81 Алмазнянського шахтоуправління на Луганщині. Захотілося йому легких грошей. Взяв дороге пальто у розстрочку, продав його, купив морську форму і подався ловити «рибоньок».

А оце недавно він остаточно сів на мілину. Точніше — на лаву підсудних. А що ж «рибоньки»? Легковірні «рибоньки» зажадали відшкодування матеріальних збитків. А як бути з моральними?

м. Луганськ. В. НЕМЧЕНКО.

perec-ua.
perec-ua.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Наш конкурс» — так звалася у № 5 журналу фоторепродукція малозрозумілої записки, яку у п'яному стані написав механік Великомихайлівського райоб'єднання «Сільгосптехніки» т. Кожин інженерові колгоспу «Іскра».

Як повідомив начальник інспекції держтехнагляду Одеського обласного об'єднання «Сільгосптехніки» т. Голдирєв, за негідну поведінку та несумлінне ставлення до своїх службових обов'язків на механіка Кожина накладено партійне стягнення і переведено на іншу роботу.

★ У № 8 журналу, у фейлетоні «Ніхто не відає» йшлося про те, що з вини керівників БМУ-54 тресту «Київводбуд» два роки зривався план будівництва ставка у селищі ім. Коцюбинського (м. Київ).

Заступник голови виконкому Київської міськради т. Маркевич повідомив редакцію, що кошти на будівництво ставка виділено повністю. Спорудження його буде закінчено у IV кварталі цього року.

★ У тому ж номері, у віршованій репліці «Ще раз на захист пішоходів» повідомлялося про те, що в с. Комишах, Ахтирського району (Сумщина) біля школи не було дорожньо-сигнальних знаків, і машини мчали тут з великою швидкістю.

Після виступу Перця на вулицях села і біля школи встановлено всі потрібні сигнальні знаки. Про це повідомив редакцію начальник Сумської державтоінспекції підполковник міліції т. Леус.

У ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Що ж, синку, дарованому коневі в зуби не дивляться.

Мал. БЕ-ША

Коли дружина у відпустці.

ЛИСИЦЯ БІЛЯ КУРНИКА

Давно вже відомо, що можуть накоїти: ведмідь на пасіці, цап у капусті, лисиця в курнику. Не секрет також і те, що нечиста на руку людина обов'язково тягнеться до чужого добра. І все ж знаходяться ще такі діячі, котрі удають, що вони цих «секретів» не знають.

На Кременчуцькому м'ясокомбінаті працювала вагарем Буторіна В. М. «Працювала» так, що аж до рук липло. За це її було знято з роботи вагаря, а потім і зовсім звільнено з м'ясокомбінату.

І що ж. Покрутилася, повертілася трохи вона на інших роботах, а тоді знову давай принюхуватись до ковбаси. Не встигли ми навіть опам'ятатися, як Буторіна уже з'явилась біля нашої брами з рушницею — охоронником!

— Люди добрі! — звернулися ми до керівників невідомчої охорони та місцевої міліції: — Що ж ви робите? Кому ви доручаєте стерегти народне добро?

А ті затялись і стоять на своєму: пильнішої сторожі, ніж Буторіна, ми ще не знали. Тільки вона може стояти на охороні продукції м'ясокомбінату!

Довгенько ми билися, доки добилися, що Буторіну таки забрали від наших воріт. Але тут же влаштували охоронником на спиртозавод. Там адміністрація, дізнавшись, який з неї «невсипущий страж», попросила перевести її подалі від спирту. Її забрали звідтіль і призначили стерегти сусіднє з м'ясокомбінатом підприємство — «Водоканал».

Але справа на цьому не закінчилась. Якось приїхав до нас начальник відділу Полтавського облвиконкому т. Ткач і свою перевірку почав з категоричного запитання і не менш категоричної пропозиції:

— Чому ви проти Буторіної? Треба знову взяти її на м'ясокомбінат охоронником.

Нам ніяк не зрозуміло, чому деякі відповідальні люди так безвідповідально оберігають «лисицю», що невідступно крутиться біля «курника»?

Л. ЛАНЮК, директор м'ясокомбінату.
Л. СКИРДА, секретар парторганізації.
В. БОРОДІНА, голова завкому.

м. Кременчук, Полтавської області.

Дорогий Перче!

Прикро почався новий навчальний рік у нашому селі. А всьому виною — школа. У нас і не розбереш, яка вона та школа — напівзбудована чи напівзруйнована. Визначити точніше дуже важко, бо школи іноді так довго будують, що вони від старості починають самотужки валитися.

Наочний приклад маєш у нашому селі Тартак. Визначити, що саме трапилося з цією восьмирічною школою — чи вона напівзбудована чи напівзруйнована, — неможливо, бо, згідно з актом, її здано в експлуатацію ще минулого року.

Директор Чечельницького цукрокомбінату М. Ф. Козюра, який відповідає за будівництво школи, минає цей храм науки десятою дорогою. Дивитися на нього не хоче! Ось чому ми пишемо цього листа про стародавню новобудову. Хай т. Козюра, нарешті, прочитає про неї і відповість на запитання: кому вірити — акту чи факту?

БАТЬКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ.

Бершадський район, Вінницької області.

Хочемо розповісти тобі про великомученицю. Хай тебе це не дивує, бо вона давно стала такою і для віруючих, і для невіруючих. А невіруючих на вулицях Депутатській і Зеленій, на розі яких вона стоїть, хоч греблю гати. Так-от, стоїть вона третій рік покинута, влітку дощі її вмивають, взимку завірюхи сповивають. Та з неї навіть сльоза не капне. У неї, бачиш, залізна статура! Зрозуміло, що ніхто з мешканців наших вулиць вже й не вірить, ніби з неї колись щось потече.

Вірують у це лише працівники водоканалізації, бо великомучениця — звичайна водорозбірна колонка. Тільки суха, як відписка отих працівників. А з фонтану обіцянок («Зачекайте — вода буде!») і горобець не нап'ється. Певно, працівники водоканалізації вперто чекають чуда, хоч зробити його не так і важко — на колонці треба лише поставити сальник.

От і просимо ми тебе, Перче, поставити їм кілька гірчичників. Може, тоді вони у порядку товарообміну поставлять великомучениці сальник.

НЕВІРУЮЧІ З ВУЛИЦЬ ДЕПУТАТСЬКОЇ ТА ЗЕЛЕНОЇ.

м. Хмельницький.

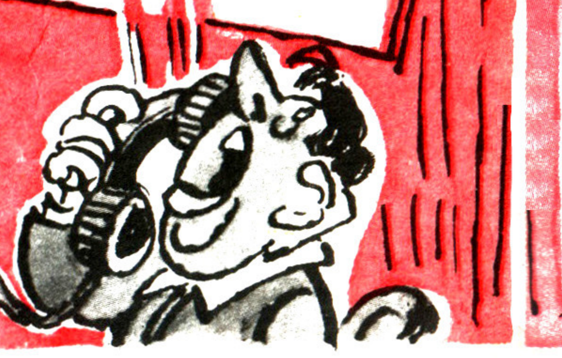

Пишу тобі цього листа в доброму здоров'ї, але в поганому настрої. А настрій зіпсували мені працівники республіканського магазину «Книга—поштою». Та ще й за мої гроші.

Не так давно завів я собі невеличку пасіку. Досвіду в мене ще малувато, і вирішив я придбати собі посібник по бджільництву. Замовив цей посібник через київський магазин «Книга—поштою».

Довгенько чекав, довгенько виглядав. Аж приходить повідомлення — одержуйте цінну бандероль. Прибігаю на пошту, плачу гроші, розкриваю конверта і — жах! У мене в руках грубенька синенька книжка:

«А. Н. Слепушкин. Грипп и борьба с ним на промышленных предприятиях».

Мало не зомлів я. Але після склянки води зібрався з силами і почвалав додому. Сиджу тепер на пасіці та й пишу тобі, Перче. Ти там ближче до «Книги—поштою». Поцікався, чи не в наслідок післягрипового ускладнення працівники магазину не можуть відрізнити бджоли від грипу.

А. КАЛАШНИКОВ.

м. Зміїв, Харківської області.

Ми знаємо, що у Києві колись було кілька сот вулиць, які звалися Новими, і що існує квартет, який складається з чотирьох юнаків, яких звуть Юрами. А оце в Києві, на Подолі, організувалося три житлові кооперативи і всі вони мають назву «Медик».

Кожен з трьох «Медиків» будує по кілька будинків, на кожен будинок відкрито рахунок в обласній конторі Будівельного банку. Вносять члени кооперативів в різних касах гроші, а вони потрапляють не до того «Медика», до якого слід.

Вулиці Нові уже мають інші назви, квартет «чотирьох Юр» люди з приємністю слухають, а от з трьома «Медиками» ми, фінансові працівники, ніяк не можемо дати ради, бо між трьома «Медиками» заблудити далеко легше, ніж між трьома соснами.

Ф. НАЗАРЕНКО, керуючий Подільським районним відділом Держбанку.

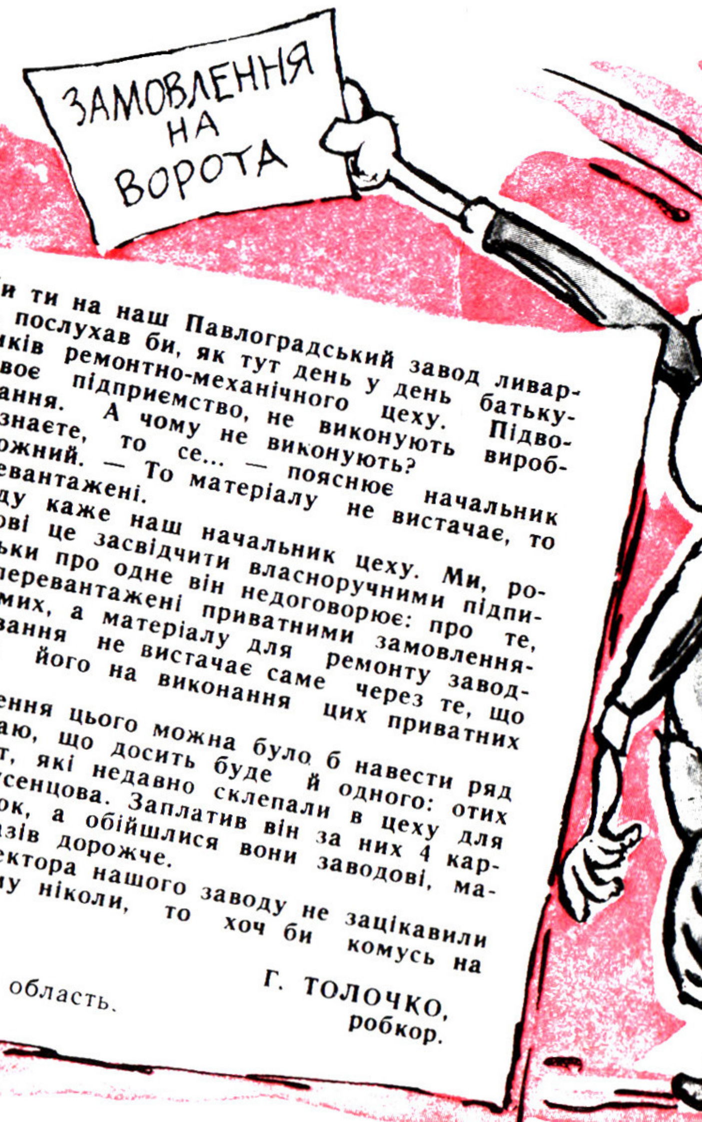

Завітав би ти на наш Павлоградський завод ливарних машин, послухав би, як тут день у день батькують робітників ремонтно-механічного цеху. Підводять вони своє підприємство, не виконують виробничого завдання. А чому не виконують?

— То те, знаєте, то се... — пояснює начальник цеху т. Калюжний. — То матеріалу не вистачає, то верстати перевантажені.

Щиру правду каже наш начальник цеху. Ми, робітники, готові це засвідчити власноручними підписами. От тільки про одне він недоговорює: про те, що верстати перевантажені приватними замовленнями його знайомих, а матеріалу для ремонту заводського устаткування не вистачає саме через те, що він розбазарює його на виконання цих приватних замовлень.

На підтвердження цього можна було б навести ряд фактів, але гадаю, що досить буде й одного: отих металевих воріт, які недавно склепали в цеху для громадянина Брусенцова. Заплатив він за них 4 карбованці 80 копійок, а обійшлися вони заводові, мабуть, в десять разів дорожче.

Шкода, що директора нашого заводу не зацікавили оці ворота. Самому ніколи, то хоч би комусь на ворота показав...

Г. ТОЛОЧКО, робкор.

Дніпропетровська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:

М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 18(557)
(на украинском языке).

Підписано до друку 4.IX. 1965 р.
Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09597. Зам. 04213. Тираж 505.000 прим.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393

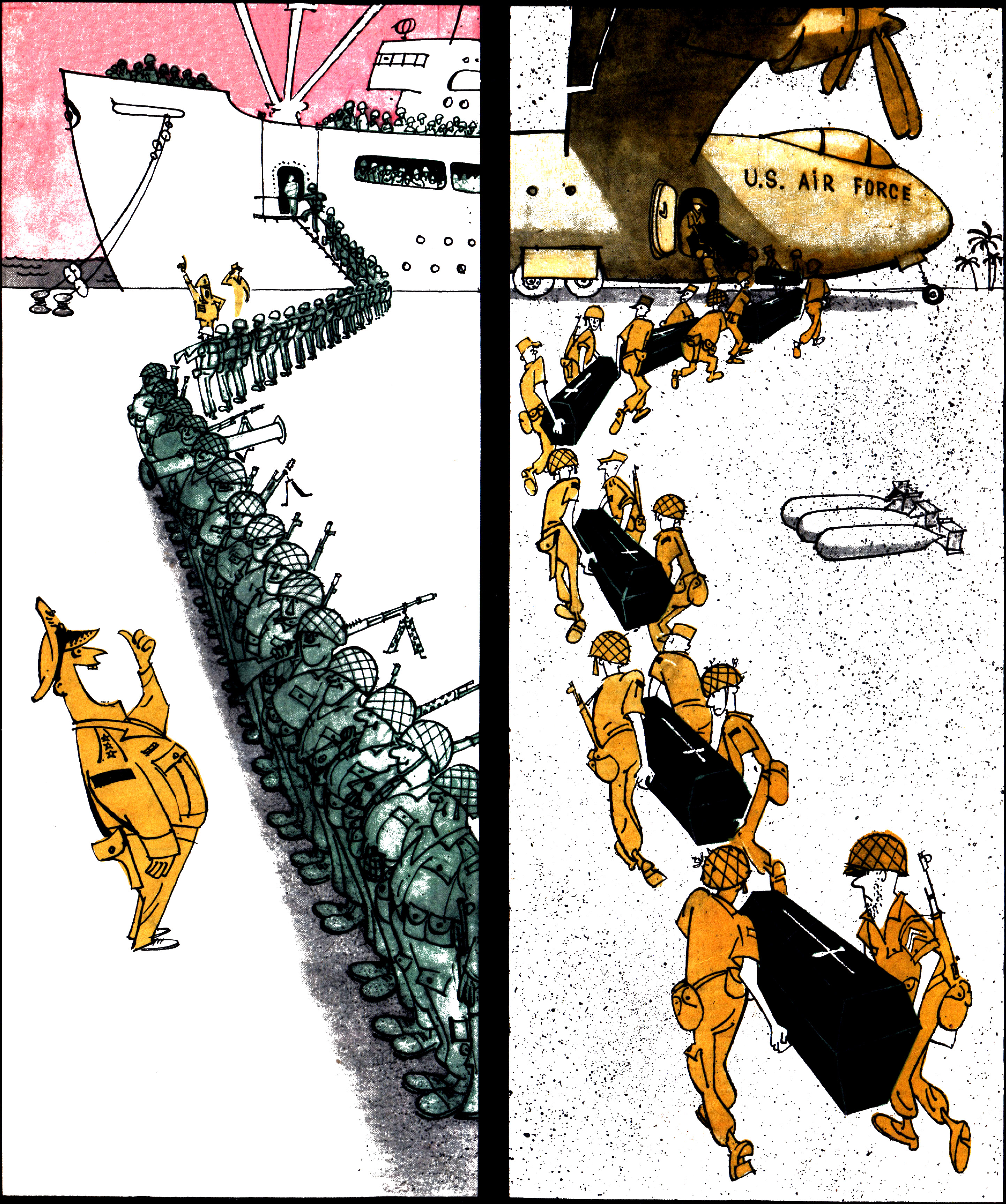

— У В'єтнамі вас на руках носитимуть!..

. . . .